

Příběhy našich sousedů

Naděžda Kantová

Škola: ZŠ Jihlava, Demlova 32

Tým: Petra Krechlerová, Jolana Vacková, Natálie Váchová

Vedoucí týmu: Mgr. Dita Kasalová

Naděžda Kantová, rozená Drholcová, se narodila dne 15. 8. 1940 v Okříškách. V té době už byla na našem území válka, takže své dětství prožila ve velké bídě. Její otec, v této době přesvědčený komunista, Josef Drholec, vyvěšoval protiněmecké letáky, což byla činnost v této době velmi nebezpečná. Otce zatkla německá tajná policie, tedy Gestapo, vyslýchali ho v Brně a pak přišel trest v podobě pobytu v koncentračním táboře. Strávil dva roky v německých táborech (podobný osud potkal také jejího strýce, ten věznění v koncentračním táboře nepřežil). Tuto neradostnou dobu trávila paní Kantová se svojí matkou u prarodičů v Brtnici. Kvůli velké nouzi pobývala celá rodina v místním chudobinci.

Malá Naděžda Kantová

Rodiče paní Kantové

Otec věznění přežil a po válce se vrátil domů, bohužel však prodělal tuberkulózu, což se podepsalo na jeho zdraví. On i celá jeho rodina byli z tohoto důvodu po nějakou dobu pod kontrolou lékařů. Věznění poznamenalo i jeho povahu, dle paní Kantové byl velmi tvrdý a přísný, děti musely poslouchat na slovo.

I když byla paní Kantová v době války malá, některé vzpomínky jí zůstaly živě v paměti. Dodnes vzpomíná na strach, který jako dítě cítila při přeletech německých letadel,

při schovávání se před procházejícími německými jednotkami, nebo při jejich odsunu. Utíkající němečtí vojáci za sebou na konci války leckdy nechávali spoušť, například zapalovali nepotřebné vozy a podobně. Děti si nesměly po válce hrát v lese, kde mohly najít nevybuchlé granáty.

Základní školu navštěvovala v Okříškách. Přestože vybavení školy a podmínky výuky byly dost spartánské, vzpomíná paní Naděžda na tuto dobu docela ráda. Především na lidi, které zde potkala, například na ředitele školy a jeho ženu, kteří se dětem hodně věnovali.

Školní fotka ročník 1947-48

Ve čtrnácti letech, tedy v osmé třídě, povinnou školní docházku ukončila. Ten rok vycházely hned dva ročníky najednou – osmý a devátý, bylo třeba obsadit hodně pracovních míst. Naděžda dělala přijímací zkoušky na gymnázium, tam jí však nebylo doporučeno studium ze zdravotních důvodů. Trpěla vadou páteře. Zkoušky na hotelovou školu ve Velkém Meziříčí sice udělala, její matka však vyměnila výsledky za jídlo. Bída byla v této době stále velká. Na školu tak místo Nadi nastoupila dcera místního sedláka. Naděžda tedy musela nastoupit do práce do čistírny v Rokytnici nad Rokytnou, aby se sama živila. Rodiče se navíc v této době rozvedli, takže dokonce i sama bydlela. Matka se odstěhovala a otec byl nucen nastoupit na práci v uranových dolech u Příbrami. Komunistická strana, pro niž byla rodina základ státu, nemohla tolerovat svému členu rozvod, to bylo v této době nemyslitelné. A tak

otec dostal tento trest. Z tohoto pobytu si zřejmě odnesl pozdější onemocnění – rakovinu, která se mu stala osudnou. Paní Naděžda se musela protloukat životem sama, dohlížel na ni pouze sociální úřad v Třebíči.

V roce 1957 se k ní nastěhoval její budoucí manžel Jiří Kanta, v dubnu 1958 se jim narodila první dcera Nataša Kantová. Svatbu slavili až o pár měsíců později, v září 1958. Poté se odstěhovali za příbuznými a za prací do Brtníků (pohraniční oblast v okolí města Rumburk), tam strávili tři roky. Paní Kantová pracovala v Mikovu v Mikulášovicích. V pohraničí je čekal rovněž tvrdý život. Paní Kantová chodila do práce několik kilometrů pěšky. Cesta bývala někdy nebezpečná, neboť vedla blízko hranic, přes které utíkali lidé, kteří chtěli z nejrůznějších důvodů opustit

republiku. Na hranicích na ně číhala pohraniční stráž. Kontroly od pohraničářů byly na denním pořádku, občas bylo slyšet i střelení. Někdy si dokonce chodili pohraničáři odpočinout do domácností civilních obyvatel, pokud byli daleko od svých základen. Pohraniční oblast byla navíc v této době dost zaostalá, po odsunu německého obyvatelstva částečně zničená a vylidněná.

Mikov - Mikulášovice

Rok 1961 přinesl pro rodinu Kantovu dvě důležité události – narodil se jim syn Jiří a rodina se přestěhovala do Jihlavy, do dnešní ulice Čajkovského. Paní Kantová pracovala dlouhé roky v Modetě, vystřídala za tu dobu všechny možné šicí stroje. V Modetě vydržela až do odchodu do invalidního důchodu. V roce 1966 se její rodina rozrostla ještě o dceru Renátu. Paní Kantová zůstala už natrvalo v Jihlavě. Rodina tu vedla poměrně klidný a spokojený život.

Klid narušil rok 1968, kdy rodina stejně jako ostatní s obavami sledovala příjezd vojsk Varšavské smlouvy do republiky, jinými slovy okupaci Československa. Paní Kantová pocítila obrovský strach, že vypukne další válka. Po zkušenostech s jednou válkou a s vězněním jejího otce se paní Naděžda držela stranou jakýchkoliv politických akcí, aby neohrozila svoji rodinu. Paniku cítila už při shromáždění více lidí na jednom místě. Na následující roky nesvobody nevzpomíná ve zlém. Byl mír, byla práce a jídlo, bylo relativně bezpečno. Věci, které se mohou zdát samozřejmé, ale paní Naděžda právě tyto věci ve svém dětství nezažila, byla tedy vděčná alespoň za to.

Sametovou revoluci v roce 1989 přivítala paní Kantová s nadšením a s vidinou lepší budoucnosti. Tři roky poté, tedy v roce 1992, odešla do již zmiňovaného invalidního důchodu. Dnes, třicet let po revoluci, však nevidí paní Naděžda vývoj společnosti příliš pozitivně. Jak sama říká, máme dnes svobodu a spoustu možností, doba je však uspěchaná, lidé neohleduplní, člověk jejího věku se necítí vždy klidně a bezpečně.

V současnosti žije paní Naděžda v Jihlavě společně se svojí dcerou. Manžel sice již zemřel, ale společnost jí dělají její milované vnučky a také dva psi.

Poděkování

Děkujeme paní Kantové za čas, který nám věnovala, a za poutavé vyprávění svého životního příběhu. Přejeme hodně zdraví a energie do dalších let.